

postaveného, neuznávají knihovního stavu, jenž nastal po provedení opravy hranic na základě ohlašovacího archu čís. 8 obce Z. z. roku 1915, nýbrž popírají jeho správnost. Proto nelze ani tomuto knihovnímu stavu parcel čís. 1046 a 106 v době jejich kupu žalobci přiznati význam pro spor jedině rozhodující. Tím odpadl také jediný důvod pro zamítnutí žaloby, který uplatnil soud prvý. Popřením správnosti opravy hranic popírají žalobci také správnost právního jednání, po případě právní skutečnosti, jež jí sloužily za podklad, a jest tudíž na nich, by svou vlastnickou žalobu podepřeli skutkovými tvrzeními a důkazy, že nabyli vlastnictví k spornému pruhu oni, a že žalovaní, kteří jej drží v moci, nejsou jeho vlastníky. Pro případ, že by se jim důkaz ten nepodařil, zbývá žalovaným protidůkaz, že přes původní vlastnictví žalobců nabyli oni vlastnictví vydržením. Tohoto protidůkazu nebude tedy zapotřebí, nezdaří-li se žalobcům vůbec důkaz, že nabyli vlastnictví k spornému pruhu.

Čís. 2023.

Do rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o námitce nepřislušnosti a ve věci samé, není přípustným odvolání, napadá-li se pouze rozhodnutí o příslušnosti.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R I 1237/22.)

Proti žalobě vznesl žalovaný námitku místní nepřislušnosti, procesní soud prvé stolice pojal usnesení, jímž námitku zamíтал, do rozsudku, vyhovujícího žalobě. Žalovaný napadl rozsudek odvoláním pouze v otázce příslušnosti a navrhl, by námitce místní nepřislušnosti bylo vyhověno, napadený rozsudek zrušen a žaloba pro místní nepřislušnost soudu byla odmítnuta. **O d v o l a c í s o u d** odvolání odmítl jako nepřípustné. **D ů v o d y:** Dle § 261 c. ř. s. rozhoduje se o námitce nepřislušnosti zásadně jen usnesením a jenom, bylo-li o námitce jednáno ve spojení s hlavní věcí, nebude rozhodnutí, kterýmž se námitka zamítá, zvláště vyhotoveno, nýbrž pojata do rozhodnutí ve věci samé. Z toho vyplývá, že rozhodnutí o takové námitce jest jen do rozsudku pojatým usnesením a tomuto usnesení lze pro případ, nebyl-li napaden také rozsudek ve věci samé, odporovati jen rekuresem. Z celého obsahu podání žalované strany, jež jest označeno jako odvolání a obsahuje výslovně jako »odvolací návrh« návrh shora označený a ve kterém rozsudek se ve věci samé nenapadá, jest patrno, že žalovaná strana vědomě a úmyslně použila odvolání jako opravného prostředku. Na takové případy nelze použití předpisu § 84 odstavec druhý c. ř. s., neboť zde se nejedná o pouhé nesprávné pojmenování opravného prostředku, jenž stranou dle její volby správně byl pojmenován a ustrojen. Volila-li strana nesprávný způsob opravného prostředku, dovolává se přezkoumací činnosti opravné stolice způsobem, kterým tuto přezkoumací činnost nelze dle zákona vyvolati, opravné stolice nebylo se dovoláno vůbec a nutno pochybně zvolený opravný prostředek jako nepřípustný odmítnouti, neboť civilní soudní řád jasně praví, kdy toho kterého opravného prostředku nutno použítí.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud nesdílí právního názoru žalované firmy, že dle třetího odstavce § 261 c. ř. s. odvolání je přípustno do rozsudku, jímž bylo rozhodnuto nejen o námitce nepřislušnosti, nýbrž i ve věci samé, i tehdy, napadá-li se pouze rozhodnutí prvního soudce o příslušnosti. Zmíněné místo zákonné nařizuje jen za předpokladu, že opravný prostředek směřuje proti celému rozsahu rozsudku, z důvodů procesní ekonomie a vzhledem k zásadám, vysloveným v §§ 462 a 515 c. ř. s. kumulaci odvolání s rekuresem. Avšak tím nebyla změněna zásada, že v případě, je-li předmětem opravného prostředku pouze rozhodnutí o příslušnosti, jest přípustným výlučně recurs a nikoli odvolání. Jinak by odporovalo ustanovení třetího odstavce § 261 c. ř. s. předpisu prvního odstavce, že o námitce nepřislušnosti nutno rozhodovati usnesením, do kterého dle § 514 c. ř. s. jest přípustným jen recurs. V tomto případě bylo usnesení o příslušnosti spojeno s rozhodnutím ve věci samé a proto žalovaná firma neměla podati odvolání, nýbrž recurs. Že zde nejde jen o nesprávné pojmenování opravného prostředku, odvolací soud správně odůvodňuje, pročť stěžovatelka se poukazuje k důvodům usnesení soudu druhé stolice, jež v podstatě souhlasí s odůvodněním zdejšího plenárního rozhodnutí ze dne 28. listopadu 1921, čís. pres. 1210/21. K vývodům rekursu se podotýká, že právě s právního stanoviska žalované firmy, že dle třetího odstavce § 261 c. ř. s. do výroku soudu první stolice o příslušnosti je prý přípustným odvolání, jest zřejmo, že stěžovatelka vědomě a úmyslně použila tohoto způsobu opravného prostředku, jakým podání skutečně jest. Soud není oprávněn, by pochybenou volbu opravného prostředku straně prominul, to tím méně, jelikož procesuální liknavost a neobezřetnost jedné strany má v zápětí formelní právní účinky, z nichž nabývá práv odpůrce.

Čís. 2024.

Obnova drobných zemědělských pachtů (zákon ze dne 13. července 1922, čís. 213 sb. z. a n.).

Pojem drobného pachtýře.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1922, R I 1288/22.)

Soud první stolice vyhověl žádosti drobného pachtýře o obnovu pachtu, rekursní soud ji zamítl. D ů v o d y: Dle § 1 čís. 1 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 313 sb. z. a n., přísluší nárok na obnovu pachtu pachtýři, který pachtovaný pozemek sám nebo se svou rodinou obdělává, a nadále obdělávati chce a může. Pachtýř po případě členové jeho rodiny nemusí ovšem po rozumu § 1 čís. 1 cit. zák. vlastníma rukama konati veškeré hospodářské práce, k obdělávání pachtovaného pozemku potřebné, neboť to by odporovalo úmyslu zákonodárcovu a duchu zákona [srov. také § 3 (1) zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.], kterým se chrání drobní pachtýři. Z dobrodiní zákona mají býti vyloučeni toliko ti, kdož i bez pachtu mohou se živiti a jimž zaměstnání zemědělské jest pouze zaměstnáním vedlejším. To platí o žadateli, poněvadž